

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถ้าเรามีสติ เราจะเห็นคุณค่า ถ้าเรามีสตินะ ชีวิตนี้มีคุณค่า ถ้าเราพลอสติ เราผลอของเราไป ชีวิตมันจะไหลไปตามโลก

โลกเห็นใหม่ เราเกิดมากับโลก คำว่าโลกนี่คือวิญญูะ ผลของวิญญูะ การเกิดของมนุษย์เป็นผลของวิญญูะ เป็นผลของเวรของกรรม กรรมดี กรรมชั่ว มันจะหมุนไปเป็นธรรมชาติของมันอย่างนั้น ปฏิสนธิจิตไม่มีเว้นวรรค มันจะเกิดของมันโดยธรรมชาติของมัน เกิดดี เกิดชั่ว เกิดสถานะต่างๆ เวลามันไปเกิดนรกอเวจีเห็นใหม่ คูสิ พระโพธิสัตว์ เวลาเวียนตายเวียนเกิด...

ถ้ามีสติสัมปชัญญะ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วพบพุทธศาสนา เราชวนขวยกันนะ เราอยากเป็นอิสรภาพ เวลาการปกครอง คนกดขี่นี้ เราก็ไม่พอใจ ถ้าที่ไหนมีการปกครอง มีการกดขี่ เราก็ต้องการอิสรภาพ นี่...อิสรภาพทางกฎหมาย อิสรภาพทางโลก

แต่เวลาเราเป็นอิสระของเรา เราปลดแอกประเทศ ปลดทุกอย่างให้เป็นอิสรภาพหมด แต่ในการปกครองนั้น มันก็ต้องมีกฎ มีกติกา

การมีกติกานั้น ถ้าเราไปวิตกกังวล มันก็เป็นความทุกข์ความกังวลของเรา แต่ถ้ากฎกติกานั้นถ้าเป็นธรรม กฎกติกาที่เป็นธรรม คือความเสมอภาค แต่เราก็ไม่พอใจนะ เราอยากจะเป็นอิสรภาพ

ความมีอิสรภาพของเรานี้ มันต้องเป็นอิสรภาพจากหัวใจ ถ้าเป็นอิสรภาพจากหัวใจนะ มันไม่มีกิเลสตัดหาความทะยานอยากกดขี่มัน ถ้าไม่มีกิเลสตัดหาความทะยานอยากกดขี่หัวใจนี้ หัวใจจะมีอิสรภาพ ถ้าหัวใจเป็นอิสรภาพนะ มันจะไม่มาเวียนตายเวียนเกิดในผลของวิญญูะนี้อีก

...แต่เพราะหัวใจเราไม่เป็นอิสรภาพ หัวใจของเราเป็นทาส...

เป็นทาสของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก แล้วมันก็เป็นความทุกข์ความร้อน
ในหัวใจอยู่อย่างนี้

หน้าที่การงานไม่ใช่กิเลสนะ คนเกิดมาต้องมีหน้าที่การงาน เห็นไหม แม้แต่กิน
ข้าว เราก็ต้องเปิดใส่ปาก อันนี้ก็เป็นงานอันหนึ่งนะ เวลาเราทำหน้าที่การงาน การกิน
การอยู่ มันก็หน้าที่การงานอันหนึ่ง นี่การงานอันนี้ ปัจจัยอันนี้ มันจะมาได้ มันก็มาจาก
น้ำพักน้ำแรงของเรา เราก็ต้องมีหน้าที่การงานของเราเป็นเรื่องธรรมดา

แต่ตัณหาความทะยานอยาก มันต้องการมากกว่านั้น มันต้องการความ
สะดวกสบายของมัน คำว่าความสะดวกสบายนี่เป็นความโกหกทั้งหมด มันไม่มีอะไร
สะดวกสบายหรอก มันเป็นการขับเคลื่อนไปของวิญญูะ มันเป็นผลของวิญญูะ ไม่มีอะไร
สุขสบายไปกว่านี้หรอก แต่มันก็อยากจะสะดวกสบายไปกว่านี้ไง มันคิดแต่ว่าจะอะไรที่มัน
จะสะดวกไปกว่านี้ อะไรที่มันจะเป็นอิสรภาพไปกว่านี้ แต่มันไม่มี มันไม่มีเพราะเหตุใด

เราขบถมานะ เรามีเพื่อนชาวต่างชาติเยอะมาก เป็นนักบวช เขาบอกรัก เขาเกิดมานี่
เขาเป็นลูกเศรษฐีที่ฝรั่งเศสนะ เขาเกิดมานี่เขาได้ทุกอย่าง เพราะเขาเป็นลูกชายคนเดียว
พ่อแม่มีศูนย์การค้าอยู่ในฝรั่งเศส ๒-๓ ศูนย์ ทุกอย่างได้ตามใจปรารถนาหมดเลย ทาง
โลกเขามีอะไรนี้ ใจมันต้องการสิ่งใด ได้ทั้งนั้นนะ

สุดท้ายไม่รู้จะอยากได้สิ่งใด ก็ไปเสพยาเสพติด มีความอยาก อยากเขาก็ซื้อมาให้
เสพ แล้วมันก็มีความอยากต่อไป...

เขาบอกรัก “เขาอยากจนไม่รู้ว่าจะอยากอะไร ก็เลยอยากฆ่าตัวตาย” เพราะมันไม่รู้จะ
อยากอะไร แต่มันอยากอยู่ แต่ไม่รู้ว่าจะอยากอะไร ใจก็เลยจะฆ่าตัวตาย

พ่อมาเจอเข้า พ่อบอกรัก “เอ็งอย่าทำอย่างนี้เลย ไป...เอ็งเอาเงินไปเที่ยวรอบโลก”

ก็เอาเงินมาเที่ยว ก็มาบวชในเมืองไทย นี่เขาพูดให้ฟังเห็นไหม นี่เขาอยากจนไม่รู้
จะอยากอะไร สุดท้ายไม่รู้จะไปไหน ก็อยากฆ่าตัวตาย นี่ไง นี่ตัณหาความทะยานอยาก
มันอยากไปเรื่อยแหละ แต่มันไม่รู้ว่ามันอยากอะไร มันไม่มีขอบเขต

แต่! แต่ในปัจจุบันนี้เพราะอะไร เพราะเรามีปัจจัยเครื่องอาศัย เราก็อาศัยความเป็นอยู่นี้แหละ มันก็อยากนั้น อยากนี้ อยากเพราะเราจับต้องได้ไง อยากเพราะเรารู้ได้ เราเห็นได้ เราอยากอะไร มันก็อยากไปเรื่อย พอมันได้ตอบสนองมาแล้ว “มันก็อยากต่อไป...อยากต่อไป...อยากต่อไป...ไม่มีที่สิ้นสุดหรอก...”

เราไม่มีอิสรภาพทางความคิด เราไม่มีอิสรภาพ เพราะเรามีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก แต่เพราะกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันบีบคั้นเรา เพราะมันบีบคั้นเรา มันทำลายเรา มันทำลายเราทั้งนั้นนะ

ถึงเราเกิดมาเป็นชาวพุทธ พบพระพุทธศาสนา องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอิสรภาพก่อน เพราะองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอิสรภาพแล้ว องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงวางธรรมและวินัยไว้สั่งสอนสาวก สาวกะ ผู้ที่สืบทอด ผู้ที่พยายามจะรื้อค้น ทำตนให้พ้นจากอิสรภาพนั้นได้

จะพ้นจากอิสรภาพนั้นได้เห็นไหม เรามัดเราเอง เราผูกเราเอง “ความลับไม่มีในโลกนะ” เราทำความดีความชั่ว หัวใจเรารู้หมดละ เห็นไหม เรามัดเราเอง สิ่งที่เรากระทำนี้ เรามัดไว้ในหัวใจเราเอง เราทำมาทั้งนั้น แล้วใครจะมาปลดเปลื้องให้เราละ เราก็ต้องปลดเปลื้องเองใช่ไหม

องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังบอก ...ชี้ทางเท่านั้น... องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “เราเป็นคนชี้ทาง พวกเธอเป็นผู้ต้องก้าวเดินทั้งนั้นเอง ต้องเป็นคนปลดเปลื้องเอง”

การปลดเปลื้องเอง จะเอาอะไรปลดเปลื้องล่ะ ถ้าเราไม่เอาใจปลดเปลื้อง เพราะมันมัดอยู่ที่หัวใจใช่ไหม ปฏิสนธิจิต ผลของวิภูษะ เราเกิดเป็นมนุษย์นี้ชั่วคราวันะ

โลกนี่คือโรงละคร เห็นไหม โลกนี่คือโรงละคร เล่นบทเป็นอะไร เล่นบทเป็นมนุษย์นี้ โลกนี้เป็นละคร เล่นบทเทวดา เล่นบทเป็นอินทร์ เป็นพรหมเห็นไหม โลกนี่คือละคร

โลกนี่คือละคร ปฏิสนธิจิตมาเกิดในโลกนี้ เบื้องหลังของการเกิด เบื้องหลังของการกระทำนั้น หัวใจมันมีปมของมัน หัวใจมันมีแรงขับเคลื่อนของมัน มีตัดหาความ

ทะยานอยาก ถ้าเราจะแก้ เห็นใหม่ “ใจแก้ใจ” ใจ เราจะต้อง “เอาจิตแก้จิต” ถ้าเราจะทำ ความสงบของใจเข้ามา ทำความสงบของใจเข้ามาให้ใจมันมีความสงบระงับเข้ามา ถ้า ความสงบระงับเข้ามา มันจิตใต้สำนึก จิตก่อนสำนึกเห็นใหม่

แต่เวลาปัจจุบันนี้ มันเป็นจิตสำนึก มันเป็นความคิดความอ่านของเราใช้ใหม่

“มารเอ๋ย...เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้าอีกแล้ว เจ้าจะเกิดใน หัวใจของเราไม่ได้อีกเลย” เห็นใหม่

นี่จิตใต้สำนึก ความดำริไม่ใช่ความคิด ความคิดมันเกิดจากความดำริใช้ใหม่ เจตนา มีดำริ มีเจตนา ถึงมีความคิดออกมาใช้ใหม่ แล้วถ้าจิตมันสงบเข้ามานี้ “มารเอ๋ย... เธอเกิดจากความดำริของเรา มารเอ๋ย...เธอเกิดจากความดำริของเรา” ถ้าจิตมันสงบเข้ามานี้ มันจะมีการไปปลดเปลื้องกันที่นั่นเห็นใหม่

เราผูกเรามาแต่ละภพแต่ละชาติ เราผูกของเรามา แต่ผูก... หลวงตาท่านบอกว่า “ถึงเราจะต้องเกิดอยู่ เราก็ทำบุญกุศลของเรา เพื่อเกิด เพื่อจะให้มันมีความสุข มีสบาย มี ตามอัธยาศัย ทำคุณงามความดีไว้ ความดีนี้มันจะต่อเป็นความดี”

พระพุทธศาสนาสอน “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”

ทำดีได้ดี นี่เราไปทำความดีของเรา สร้างคุณงามความดีของเรา เราจะทุกข์จะร้อน เราจะทุกข์จะเจ็บใจ เราจะมีความลำบากลำบากขนาดไหน เราก็จะทำความดีของเรา ความ ดีของเราคือ หน้าที่ของเราไง เราดีกับพ่อแม่ของเรา เราดีกับญาติพี่น้องของเรา เราดีใน ครอบครัวของเราเห็นใหม่ เราดีกับสังคม เราดี...เราดี...เท่าที่เราดี เพราะพระพุทธเจ้าเห็น ใจ เราจะเอาอะไรไปเจือจานเขา เราก็มีน้ำใจกับเขา เราก็ตั้งใจทำความดีกับเขา เราทำคุณ งามความดีของเรา ถ้าเราทำคุณงามความดีของเรานี้ ทำดีประสาเรา

โอ๊ย! ถ้าทำความดี ตอนนี้นั้นดีทั้งโลกเห็นใหม่ ต้องเสียสละนะ ต้องให้มีหน้ามี ตา ความดีอย่างนั้นเราหาไม่ได้ ความดีอย่างนั้นเราทำไม่ได้ ถ้าเราทำไม่ได้ เพราะเรา ทุกข์จะเจ็บใจ ถ้าทุกข์จะเจ็บใจนะ เราก็อนุโมทนาไปกับเขา เห็นคุณงามความดีเราก็รักษา เห็นใหม่ เขาทำคุณงามความดีของเขา เขาจะได้ประโยชน์ของเขา แล้วถ้าทำคุณงาม ความดีเราก็รู้แล้วนี่ เห็นใหม่

“ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป” เรารู้ว่าเขาทำความชั่วกัน คุณิ ผู้ที่มีอำนาจ เขาถือถลกกัน เขาทำอะไรกัน นั่นเป็นความดีที่ไหน มันไม่เป็นความดีหรอก แต่มันมาจากไหนล่ะ เขาได้ตำแหน่งนั้นมาอย่างไร เขาทำอย่างไรนะ มันมีกรรมเก่า กรรมใหม่ไฉ

กรรมเก่าก็มี คุณิ เราทำอะไรมา เรามีกรรมเก่ามา เราสร้างมาเป็นมนุษย์ แล้วคุณค่าสิ่งใดจะมีเท่ากับมนุษย์สมบัติละ มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ สัตว์ประเสริฐมีสมอง มีปัญญา แล้วปัญญาของเราเนี่ย เรามีสติควบคุมอีกด้วย มีสติ มีสมาธิควบคุม ปัญญาเนี่ยจะเป็นคุณงามความดีล้วนๆ กับเรา แต่ถ้าเราไม่มีสติ ไม่มีสมาธิควบคุมเห็นไหม ปัญญาเนี่ย คุณิ ผู้มีอำนาจเขาใช้ปัญญาของเขา เขาจะทำอะไรเขาต้องใช้ความคิดของเขา นั่นคือปัญญาของเขา

แต่ปัญญานะ กุศล-อกุศลไฉ ทั้งๆ ที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สว่างมา...มืดไป

มืดมา...สว่างไป

สว่างมา...สว่างไป

มืดมา...มืดไป

สว่างมา... เกิดมาเป็นมนุษย์เห็นไหม สว่างมา เรามีโอกาส มีวาสนาของเราเนี่ย สว่างมา เกิดมามีอำนาจวาสนา มีอิทธิพล เขาสว่างมา แต่เขาจะมืดไปอะ

แต่คนที่สว่างมา แล้วสว่างไปก็มีเห็นไหม คุณิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นกษัตริย์นะ สว่างมา แล้วยิ่งสว่างเพิ่มขึ้น เพราะจากเจ้าชายสิทธัตถะ มาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่สว่างมา แล้วก็สว่างไป สว่างจนสว่างจนสุดขอบฟ้า

นี่เหมือนกัน เราอย่าไปน้อยเนื้อต่ำใจไฉ ถ้าเราน้อยเนื้อต่ำใจกับชีวิต เราน้อยเนื้อต่ำใจกับสถานะของเราเนี่ย เราก็จะมีความทุกข์ใจ สถานะนี้เราก็ทำมาเอง เราสร้างของเราเอง นี่ความเป็นมนุษย์ เราสร้างของเราเอง ปากกัดตีนถีบอยู่ที่นี่ก็ทำมาเอง!! นี่กรรมเก่า...

แล้วกรรมใหม่ ในกรรมปัจจุบันนี้เห็นไหม หูตาสว่างหรือยัง...ถ้าหูตาสว่างแล้ว เราก็แก้ไขตัวเรานี้ไง เราตั้งสติของเรา สิ่งใดมันก็เป็นอย่างนี้ เรายกขาใจเรา ดูแลใจเรา พัฒนาใจเราเห็นไหม พัฒนาใจเรา เราจะเอาความดีที่สว่างไปกว่านี้เห็นไหม “ถ้าสว่างไปกว่านี้ เราควบคุมใจเราได้ ถ้าเราควบคุมได้ เรามีสติปัญญาขึ้นมาละ ปัญหาในรอบตัว เล็กน้อย ไม่เป็นปัญหาเลย!!”

แต่ถ้าหัวใจเรามีความทุกข์นะ โอ้โฮ...ปัญหานี้บีบคั้นนะ ปัญหานี้บีบคั้นมาก แต่ ถ้าเราแก้ไขเรานะ ปลดที่ใจเรานะ ปัญหาไม่เป็นปัญหาเลย ปัญหานี้เป็นปัญหาของโลก ทุกคนก็มีทั้งนั้นละ คุณสิ เราเกิดมาเราก็มีปัญหาทั้งนั้นละ เราทุกคนมีมากมีน้อย มีปัญหา ทุกๆ คนละ ประสบการณ์อย่างนี้มันก็ขึ้นๆ ลงๆ ทั้งนั้นละ

คุณสิ เวลาภคัตริย์ไปบนท้องถนน เวลารถมันวิ่งเข้าอุโมงค์ไป ก็เข้าอุโมงค์ เหมือนกัน นี่เข้าไปในอุโมงค์ เข้าไปในที่ดำ มันก็เหมือนกันละ ในเมื่อเราไปบนถนน หนทาง มันมีที่ราบ ที่สูง ที่ชัน ขึ้นเขา ลงเขา มันเป็นทั้งนั้นละ

ชีวิตของเรานั้นก็เป็นอย่างนั้น มันมีลุ่มๆ ดอนๆ นะ คุณสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดา พราหมณ์นิมนต์ไว้จำพรรษาๆ หนึ่ง แล้วมารดลใจ ลืมใส่บาตร มีภัยพิบัติ ภัยแล้ง เขาไม่มีจะอยู่จะกินกัน เวลาพระอรหันต์ไปบิณฑบาต ไม่มีใครใส่บาตรเลย ก็พอดีมีพ่อค้าม้าเข้ามา เขาขายม้า เขาต้อนม้าเข้ามา เขามีอาหารม้าเข้ามา คือ ข้าวกลีง

ข้าวกลีง ม้ากินวันละ ๑ ลิตร เขาก็ให้พระได้อีกละ ๑ ลิตร เขาเลี้ยงม้าเขาขนาด ไหน เขาก็ให้พระเท่านั้น ใส่บาตรพระมา ข้าวดิบๆ ข้าวกลีงนะ พระอรหันต์มานะ เอามาถึงนะ ภิกษุทำให้อาหารสุกเองไม่ได้ ภิกษุทำอาหารสุกเองเป็นอับติปาจิตติย์ เอาข้าวมาบดให้เป็นผง แล้วก็เอาน้ำพรมาๆ ถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เราบอกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วนะ ชีวิตกินข้าวกลีงจากม้า จนพระโมคคัลลานะทนไม่ไหว พระโมคคัลลานะทนไม่ไวนะ เพราะมีฤทธิ์มีเดช ฤทธิ์เดชก็มีนะ จะเหาะไปบิณฑบาตที่อื่น จะพลิกง้วนดินขึ้นมา นี่ จะทำทุกอย่างถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ให้ทั้งนั้นเลย ไม่ให้ทำ...ไม่ให้ทำ...ไม่ให้ทำ...เห็นไหม เพราะอะไร กรรมเก่า กรรมใหม่มา

พอถึงที่สุดไปแล้วนะ ออกพรรษาไปแล้วนี้ พรหมณ์ที่นิมนต์มาถึงนี่ก็ได้ ว่านิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้ว ไม่ได้ดูแล ก็มาขอขมาลาโทษ

จริงๆ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีอำนาจวาสนา ทำแบบโลกก็ทำได้ แต่ท่านไม่ทำ ท่านทำให้เป็นคติ เป็นตัวอย่างว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเวลาถึงคราวที่ว่า เขานิมนต์ไว้แล้วเขาลืม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีสิ่งใดเลย พอออกพรรษาแล้ว เขาขอโทษขอโพยนะ เขามาเลี้ยง ...อันนี้มันเป็นเรื่องชีวิต...

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการ ไว้ในพระไตรปิฎกนะ ถ้าใครโดนโลกธรรมกระทบกระทั่งเอนรุนแรงขนาดไหน อย่าเสียใจ ให้ดูองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดานะ มีฤทธิ์ มีเดชทำได้ทุกอย่างเลย แต่เวลาเขาจ้างคนมาค้า เขาจ้างคนมาทำสิ่งต่างๆ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า

“ถ้าใครโดนโลกธรรมเสียดสีขนาดไหน ไม่มีใครโดนเท่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นผู้เผยแผ่ศาสนา ...เจ้าลัทธิต่างๆ เขาก็ต้องมีน้อฉลเห็นไหม นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดนทุกอย่าง ถ้าใครโดนโลกธรรม ๘ ความดิฉินนินทาต่างๆ ให้คิดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดนมากกว่าเรา

ถ้าเราคิดได้ขนาดนี้ เราจะมีกำลังใจ เราจะมีว่าชีวิตลุ่มๆ ดอนๆ เป็นอย่างนี้ ถ้าชีวิตลุ่มๆ ดอนๆ เป็นอย่างนี้ แล้วมีสติ มีปัญญา อยากเป็นอิสรภาพ ความเป็นอิสรภาพทางโลก เกื้อหนุนจนเจอกันได้

ความเป็นอิสรภาพของหัวใจเรา ถ้าความเป็นอิสรภาพของหัวใจเรานะ เราจะต้องเข้มแข็งของเรา เราตั้งสติ เราก็ตั้งสติในหัวใจของเรา เราควบคุมใจของเราด้วยกิริยาการเดินจงกรม การนั่งสมาธิ เพื่อให้จิตใจเรารวมตัวเข้ามา ให้เป็นเอกัคคตารมณ์ ให้เป็นเอก

ให้เป็นตั้งมั่น เป็นสมณะกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน แล้วรื้อค้น เปลี่ยนแปลง แก้ไข
ให้หัวใจเราเป็นอิสรภาพ

ถ้าหัวใจเราเป็นอิสรภาพ หน้าที่งานของเรา เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราเกิด
มาแล้วมีครูบาอาจารย์คอยชี้แนะ เราเกิดมาเพื่อผลประโยชน์ของเรา

การมีชีวิตทางโลก เราก็ทำชีวิตทางโลก เพราะเราเกิดมาเป็นสัตว์สังขม มันก็ต้อง
มีเป็นเรื่องธรรมดา แต่หัวใจของแต่ละบุคคลเห็นไหม อิสรภาพอย่างนี้ ถ้าใครรื้อค้นได้
ใครทำได้ จะเป็นประโยชน์กับคนนั้นไหม

นี่วันพระ วันพระวันโกน วันปกติเราก็ภาวนาปกติ ถ้าวันพระนี่เราถือเนสัชชิก
เลย เราไม่นอนเลย เราปฏิบัติ ตอนปฏิบัติเนะ อยู่ในป่าในเขา ถ้าวันพระต่างๆ นี่ไม่นอน
เพราะอะไร เพราะงานของเราอะ! งานของเรา! งานรื้อถอนรื้อชาติ งานจะเอาสภาพของใจ
นี่ เราต้องเข้มแข็ง เราต้องมีการกระทำ เพื่อประโยชน์กับเราเห็นไหม วันปกติเราก็ทำงาน
เป็นปกติอยู่แล้ว ยิ่งวันพระวันโกนนี่ เราเพิ่มเข้าไป... เพิ่มเข้าไป... เพื่อผลประโยชน์ของ
เราไง

เวลาผลประโยชน์ทางโลก เราอยากได้มาก เราทำอะไร เราเห็นผลตอบแทนไง

เวลาเราภาวนานี้ เราต้องมีกำลังของเรา ให้ผลตอบแทนคือความสงบของใจ ให้
ผลตอบแทนคือเกิดปัญญาหรือค้นใคร่ครวญ เพื่ออิสรภาพของหัวใจของเรา นี่คือผลงาน
ของเราเห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทาง เราเองต่างหากเป็นผู้ประพฤติ
ปฏิบัติ เราเองต่างหากเพื่อประโยชน์กับเรา เราทำเพื่อเรา นี่ “ปัจจุตตัง สันทิฏฐิโก” รู้
จำเพาะตน ทุกข์เรารู้ว่าทุกข์ ถ้ามันคลายทุกข์ เราก็จะรู้ว่าคลายทุกข์ ถ้ามันเป็น
ประโยชน์กับเรา เป็นความสุขขึ้นมา เราก็จะรู้ว่า เป็นความสุข แล้วถ้ามันปล่อยวางขึ้นมา
มันถึงที่สุดของมัน เราจะรู้ว่าเป็นของเรา

นี่พุทธศาสนา ให้เคารพตน เพื่อประโยชน์กับเรา ไม่เคารพสิ่งใดเลย เห็นไหม เรา
เชื่อฟังครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์เป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์ของเรา ก็เป็นผู้ชี้แนะ เป็นครูบา

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๓ ๘

อาจารย์ของเรา คຸ້ມครองเรา คุณแลเรา เป็นผู้ชี้แนะเรา แต่เราต้องปฏิบัติของเราเพื่อประโยชน์
กับเรา เป็นผลประโยชน์ เป็นเนื้อหาสาระ เป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของเรา เอวัง